

Orð: Tórfinn
Myndir: Kalmar

Tey munnu vera fá tilkomin havnarfolk, sum ikki kenna Pedda og kanska upp aftur færri, sum Pedda ikki kennir. Hetta er ikki Uttan orsök, tí Jens Petur Rubeksen, ella Pedda Post, sum hann vanligi verður nevndur, hevur í eini hálvtundrað ár borið havnarfolki post. Kvíkgongdur, prátingarsamur, tíðindafóur og altíð fryntligur gjørdist Pedda ein partur av býarmyndini.

Fyrst í hesum mánaðinum fór Pedda um tey níti árin. Post-taskuna hevur hann fyrri fleiri árum síðani lagt frá sær, men so andsfriskur og ferðugur hann er, er hann enn at siggja í Havnar gøtum á síni føstu dagligu leið.

Heimanífrá ur Magnus Heinasonargøtu, niðan Tróndargøtu, oman á Vagðið og út á Skálatróð. Væl ber til, um eyguni eru farin at bíla. — Eg kenni leiðina Uttan, sigur Pedda.

— Onkur hevur spurt, hvi eg ikki brúki stav. Men eg sigi teimum, at eg gangi so skjótt, at stavurin hevði ikki fylgt við, sigur Pedda og leggur afturat, at hann skilur ikki hvi folk sita og grenja um veðrið, istaðin fyrri at lata seg í eftir umstøðunum. Eg siti ikki inni og grenji um illveður, tí veðrið fái eg einki gjørt við. Eg eigi ein góðan frakka og hann er soleiðis háttadur, at hann tornar aftur hvørja einastu ferð, hann er blivin vátur.

Einsamallur um postin

Einaferð var Pedda einsamallur um at bera post út í Havn. Hann kom á posthúsið í 1917. Tá hevði Tummas í Fjösi borið post, men hann skuldi tá taka sær av postávisingum. Bera folki pengar.

Ikki var Havnin stór tá. Eini 17-1800 fólk buðu her, men langt var at ganga kortini.

Niðan í Gundadal, eftir Dalavegnum niðan til Hanus í Syðradali, út eftir Landavegnum til Jákup í Mattalág og Mikkjal í Grønlandi.

Men ein hin drúgvasti túrurin var út á Heyggin Mikla. Har búði m.o. Sámal í Gong. Kona hansara fekk av og á ein ullarsekk úr Svinoy og sekkinn

Eg siti ikki og grenji um veðrið

tí veðrið fái eg einki gjørt við. Men eg lati meg í eftir umstøðunum og gangi mær ein langan túr, sigur Pedda Post, sum herfyri rundaði tey níti. Hann heldur, at tað er gott at vera gamal í Havn

Oll kenna Pedda
og Pedda kennir oll.
Postboði í hálvt-
hundrað ár

máttu vit sjálvandi
sjagga tann langa veg út
til hennara, sigur Pedda.

Pakkar við rossavogni

Tað var avmarkað, hvussu mikil posturin var til havnarfolk tá í tíðini, men onkuntið var nógv at gera. Millum annað til jóla. Tá komu nógvir pakkar Uttan úr heimi. Millum annað tað fólk bílögdu frá donskum handilshúsum — Daells og Bulldog. Pakkabilur var eingin til at taka, so tað var bert at brúka beinini. Ein litlan hondvogn fingur teir seinni og tað kom eisini fyrri, at pakkar vórðu koyrdir út við rossavogni. Seinni — tá Just fekk bilin, varð hesin eisini nýttur til pakkakoyring.

Trívust væl á posthúsinum

Pedda minnst aftur á mangar góðar latur á posthúsinum.

— Eg angraði onga latur, at eg fór á posthúsið. Har var gott at vera. Tú kom at kenna øll í Havn og mangt eitt hugnuprát fekkst á dagligu leiðini runt byin, sigur Pedda og leggur afturat, at tað var ikki bert hann, sum treivst væl har. Flestu av hansara arbeiðsfeløgum vóru á posthúsinum til teir fóru frá fyrri aldur.

Millum kriotúr í Guds friu náttúru

Men Pedda hevur eisini havt onnur livsvirði enn at bera folki brøv, pakkar og bløð. Pápi hansara hevði saman við brøðrum sínum eina trøð, og har eigur Pedda mong spor.

— Tað var tað allar besta. Millum kriotúr í Guds friu náttúru og ein túr í fjørðin, tá veðrið var til vildar. Hóast eyguni nú á ellisárum eru farin at bíla, kemur meira enn so fyrri, at Pedda leitar sær ein túr niðan á trøðina.

Fanatiskur HB-ari

Pedda er HB-ari. Ja, fanatikari, leggur hann afturat. Á ungum árum spældi hann við, og hann minnst mangan spennandi dystin, serliga suður á Tvøroyri. HB og TB vóru jú høvuðsliðini.

Tað var rættligur høg-
tiðardámur at koma suður